

Zbrklík a pekelné Vánoce

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

bambóok®

Věnováno všem čertům, čerticím
i malým neposedným čertíkům.

Nic není nemožné!

Zbrklík a pekelné Vánoce

Sandra Dražilová Zlámalová
ilustrovala Marie Koželuhová

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **trestně stíháno**.

Sandra Dražilová Zlámalová

ZBRKLÍK A PEKELNÉ VÁNOCE

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou bambóok

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401

www.grada.cz

jako svou 8668. publikaci

Ilustrace Marie Koželuhová

Odpovědná redaktorka Veronika Hrabánková

Grafická úprava Antonín Plicka

Zpracování obálky Antonín Plicka

Počet stran 72

Vydání 1., 2023

Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2023

Cover Illustration © Marie Koželuhová, 2023

ISBN 978-80-271-7031-9 (pdf)

ISBN 978-80-271-5037-3 (print)

Dopis	7
Pekelná porada	13
První advent	18
Návštěva z pekla	23
Rohatá veselice	30
Rohaté cukroví	36
Nová tradice	41
Co Ježíšek?	46
Čertovský stromeček	51
Tak který?	57
Zbrklík Ježíškem	62
Pravé pekelné	66

„Zase já! To je tak nespravedlivé!“ brblala si pro sebe drobná čertice. Říkali jí Treperenda. Měla staršího brášku, kterého jistojistě znáte – hádáte správně, byl to Zbrklík. Nebyly to ještě ani tři roky, kdy se čertici Rozumbradě a čertu Všeumělovi narodila malá, neposedná čertice s věčně zamračeným výrazem.

„Není. Střídáme se po dnech, a navíc s tebou jdu vždycky já,“ odpověděl Zbrklík trpělivě.

Ptáte se, kam že ti dva jdou?

Inu, po zkušenostech z minulých let, kdy bylo peklo tak zaneřáděné, že se i samotný vládce pekla Lucifer zranil, byly zavedeny služby na úklid pekla.

A právě dnes měl Zbrklík se svou sestrou zamést u pekelné brány. Byla to nevděčná práce, protože stačilo, aby tam někdo prošel, a nepořádek byl opět na světě. Ale udělat se to musí.

Zbrklík šel svižně, v ruce držel koště a za ním se táhla jeho malá sestřička, která nesla své malé košťátko a lopatku. Byli už jen pár kroků od pekelné brány, když vtom se ozvalo: „Počkejte, pomůžu vám!“

Treperenda byla celá šťastná, že zaslechla svého oblíbence – čertidla Tadeáše.

Otočila se, obdařila ho zářivým úsměvem a rychle mu podala košťátko a lopatku se slovy: „Na, tu máš!“ A než se kdo nadál, byla fuč.

Zbrklík se rozesmál: „Tys tomu dal. Takhle se to nikdy nenaučí!“

Tadeáš se jen zašklebil a dodal: „Jen ji nech, je ještě malá. Já ti s tím úklidem pomůžu rád.“

Tak se ti dva pustili do zametání, ometání a oprašování pekelné brány. Tadeáš se po očku díval na Zbrklíka a navrhl: „Co kdybychom pootevřeli bránu a trochu se porozhlédli? Nikdo to nezjistí.“

„To bychom ale neměli.“

„Když mně už chybí závan čerstvého vzduchu, to víš, narodil jsem se na horách,“ zkusil to znova Tadeáš a už pomalu otevíral těžkou závora.

„Počkej, pomůžu ti s ní,“ přidal se Zbrklík. „Ufff, ta je po čertech těžká!“

Oba zabrali vši silou a závora se pohnula. S tichým vrznutím se pekelná brána pootevřela. Fiúúú, přímo do tváří se jim opřel ledový prosincový vítr. Zbrklík se otrásl, ale Tadeáš s nadšením vdechoval studený proud vzduchu.

„To je lahoda,“ libovalo si čertidlo.

„Jo, ale pěkně ledová,“ brblal si pro sebe Zbrklík.

Tadeáš si prohlížel zasněženou krajinu a úplně zapomněl na Zbrklíka, který stál vedle něj. Tomu už samou zimou drkotaly zuby.

„Belele! Odkdy je v pekle takový průvan, já snad nastydnou i u kotle!“ ozvalo se z hloubi pekla.

Oba sebou samým leknutím trhli. „Rychle zavřít!“ vyhrkli najednou.

Jenže zavírat bránu, do které se opírá ledový prosincový vítr, to není jen tak. Čert s čertidlem bojovali jako draci, ale proti síle větru neměli šanci.

„Vy zas tropíte pořádný peklovinu, co?“ ozvalo se jim za zády. To malá Treperenda přiběhla zkontrolovat, jak daleko jsou s úklidem. Postavila se mezi ty dva výtečníky a zabrala s nimi.

Poslední zafičení větru a brána byla zavřena. „Ufff...“ oddechli si všichni.

„No, pěkně jste vyvětrali, jen co je pravda. Starý Peccolt z toho málem chytl rýmu,“ poučovala je důležitě a prohlížela si, jak místo ní uklidili.

Najednou jí padl zrak na malý bílý papír, který vítr zafoukl do kouta.

„Koukejte, kluci, támhle něco je!“

Jen to řekla, všichni jako střela vyběhli k bílému papírku. On to vlastně nebyl tak docela obyčejný papírek, byla to bílá dopisní obálka.

Zbrklík, protože byl nejstarší, ji opatrně zvedl, otočil a vtom uviděl dětským rukopisem napsáno – Pro Ježíška.

„To je nadělení, to bude zas polízanice, belele...“, zoufal si Zbrklík.

„Tohle musíme předat starším čertům, ojoj,“ přidal se Tadeáš.

Treperenda zakroutila hlavou, čapla dopis a rychle se rozeběhla, až jí jiskry létaly od kopyta, k pekelné listovně.

„Za ní!“ vykřikli oba najednou.

Ono mít v pekle dopis pro Ježíška, to nevěstí nic dobrého. Když ho schovají, nějaké dítě ve světě lidí nedostane nic pod stromeček. Když ho ukážou, aby to napravili, budou muset s pravdou ven, kde ho vzali.

Jak tohle dopadne?

„Tadeáši, počkej!“ vydechl Zbrklík celý uřícený. Treperendu sice nedohnali, ale viděli, kam zaběhla. A to bylo důležité!

„Ty ses ve světě lidí narodil, takže to znáš,“ začal opatrně čert.

„Co bych měl znát?“ nechápal Tadeáš.

„Jak to funguje s těmi dopisy Ježíškovi? Už jsem o nich něco málo slyšel, když jsem byl v Čertově mlýně, ale na vlastní oči jsem je ještě jaktěživ neviděl,“ prohlásil Zbrklík a dodal: „Ale vypadal jako docela obyčejný složený list papíru.“

Tadeáš pohlédl na Zbrklíka, podrbal se za pravým rohem a zamyslel se. „To máš tak,“ začal po chvíli vypravovat, „děti ve světě lidí se snaží celý dlouhý rok chovat hezky, kdekomu pomáhat.“

Zbrklík se rozesmál: „Ale moc jim to nejde!“

„Nepřerušuj! Důležitá je snaha, ta se cení. Pak si na začátku adventu –“

„Čeho?!“ nechápal čert Zbrklík.

„Advent – to je doba před Vánoci, kdy se všichni připravují na nejkrásnější svátky v roce.“

Zbrklík ani nedutal, a tak čertidlo pokračovalo: „Děti sepíší svá přání a dopis dají za okno. Ježíšek si ho vyzvedne a podle toho, jestli byly po celý rok hodné, a také podle toho, co si přály, jim potom nadělí dárečky, které najdou na Štědrý večer pod vánočním stromečkem.“

„Ale v tom případě bude... belele,“ začal Zbrklík.

„Některé dítě ohromně zklamané,“ dokončil Tadeáš.

A s těmito slovy oba vkročili do pekelné listovny, kde už malá čertice podávala dopis své mamince, moudré čertici Rozumbradě.

Ta celý dopis rozbalila a četla nahlas:

Milý Ježíšku,

vím, že jsem během roku občas poslobil.

Někdy dokonce odmítl nebo si neuklízěl pokojíček. Ale slibuju, že se příští rok budu víc snažit.

Chlěl jsem tě moc poprosit o hezkou knížku a nový hrneček na čaj pro mamku. Pro tatku bych chtěl soupravu na svačkování jízdních kol, pro moji mladší sestru kolo s pomocnými kolečky (ještě neumí jezdit) a já bych si moc přál modrou koloběžku.

Vášik Dvořáků

Náhle se v listovně rozhostilo naprosté ticho. Všichni čtyři po sobě koukali a nikdo nevěděl, co říct.

„Svoláme pekelnou radu,“ rozhodla Rozumbrada. Vzala do ruky velký, začouzený amplion, přiložila ho k puse a pověděla: „Halo, halo, nechť se všichni čerti, čertice i čertíci dostaví do Velké pekelné místnosti.“ Pak si odkašlala a ještě dodala: „Hned!“

Nakonec se otočila na Zbrklíka, Tadeáše a Treperendu a řekla: „Tak na co ještě čekáte? Jdeme!“

Dup, buch! Prásk... Čerti spěchali, jak jen mohli.

„Belele, co se tu u všech spálených polen děje!“ ozývalo se hudrování těch nejstarších a nejlínějších čertů.

Po chvíli se opravdu všichni pekelníci sešli a čekali, co se bude dít. Však ani sám vládce pekel Lucifer netušil, proč tam jsou, a to se mu pranic nelíbilo.

„Belele, belele, tak co se to tu děje?!“ zahromoval tak, až se všichni příkrčili. Tedy až na Rozumbradu, která zůstala jako jediná stát a čekala, až se všichni utiší.

Pohledy čertů se na ni obrátily, a tak jim v rychlosti převyprávěla vše, co se stalo. „Je to vskutku složité,

Ježíškovi ho nedokážeme vrátit, teď při adventu se do nebe nedostaneme. Můžeme ho spálit a dělat jakoby nic, ale to už by se pak nemohlo říkat, že peklo je spravedlivé. Proto se všichni musíme zamyslet, jak s tím naložit.“

Pekelníci podupávali kopyty, drbali se za rohy a mnuli si brady, jak usilovně přemýšleli, ale nic. Nikdo na nic nepřišel. Byla to pěkně zapeklitá věc.

Vtom přiskotačily dvě malé čertice Treperenda a Madla, každá si stoupla z jedné strany Lucifera. Jako na povel ho zatahaly za plášť a sborově zaprosily: „My bychom chtěly taky Vánoce, jako je má ten kluk z dopisu.“ A upřely svá očka na vládce pekel.

Lucifer jen vykulil oči údivem, ale čertice se nedaly a pokračovaly: „Prosíím.“

Vládce pekel chtěl nejdříve protestovat, že slavit Vánoce v pekle je holý nesmysl. A kdo to kdy viděl, aby pekelníci měli stejné svátky jako lidé. Ale pak pohlédl do prosebných očí těch dvou malých čertic a bylo rozhodnuto.

Letos tak budou v pekle historicky první pekelné Vánoce!

„U všech rohatých, kdo to kdy slyšel, slavit Vánoce! A ještě tady v pekle!“ zlobila se Uhelnice a ostatní čerti s ní souhlasili, ale proti rozhodnutí samotného vládce pekla nezmohli vůbec nic.

„No tak, neskuhrejte tu jako banda upištěných jezinců! Však to může být i docela hezké,“ zkusila to na ně mírně Rozumbrada. „Pokusím se o těch Vánocích něco zjistit v listovně. Uhelnice, ty zkus najít v kuchařkách v pekelné kuchyni, co se o Vánocích jí a pije.“

Čertice Rozumbrada se svižným krokem vydala k listovně a vůbec si nevšimla, že není sama. Do kapes se jí vloudila drobná, lesklá a tuze škodolibá stvoření, která neustále vymýšlejí různé lumpárny a vylomeniny. Ano, pišišvoři. Úplně slyším, jak čertici Rozumbradě napovídáte, aby si dávala pozor. Však ona na to přijde.

Mezitím se Uhelnice spolu s ostatními čerty vydala do pekelné kuchyně. Každému rozdala jednu pekelnou kuchařku a začalo veliké hledání.

Chvilkami bylo slyšet jen šustění, sem tam zlostné zablekotání. To když čerti nemohli nic najít.

„S-Š-T-Ť-U-V-Vá... a nic! To jsem si mohla myslet!“ zlobila se Uhelnice, až se jí začalo čoudit z rohů.

Zbrklík s Tadeášem si vzali obzvlášť velikou a těžkou kuchařku. Listovali nejprve zepředu, pak zezadu, když vtom si Tadeáš něčeho všiml a šeptl: „Koukej!“

Na předposlední stránce dole bylo připsáno drobným písmem:

„To je ono!“ Zbrklíkovi se zablýskly oči nadšením, už totiž zapomněl, jak to vždy neslavně dopadlo, když zkoušel čarovat.

No což, kdo chce kam, tak si tam pomůže sám.

Tak se Zbrklík s čertidlem nenápadně vyplížili z pekelné kuchyně. A hurá do listovny. Byť se snažili našlapovat jako myšky, moc jim to nešlo.

„Co tam tak dupete?“ ozvalo se z listovny.

Nic. Ticho.

„To jste cestou ohluchli?“ dodala Rozumbrada a šla se podívat, kdo že ji to ruší.

Jen co spatřila čertidlo se Zbrklíkem, zarazila se. „Co tu děláte?“

„Potřebujeme jen něco ověřit,“ vysvětlil čertík nevinně.

„Když ověřit, tak ověřit,“ řekla a ukázala oběma, že mají jít dovnitř. Sama se posadila do křesla a pokračovala v hledání. Pišišvoři nenápadně vyklouzli z kapsy a vylétli na horní polici. Se zájmem sledovali, co se bude dít.

Zbrklík hned zamířil k té největší a nejzaprášenější knize – Pekelné knize kouzel. Opatrně ji s Tadeášem vytáhl a začal listovat.